

Mimičina pravljica.

Ej, ta naša Mimica . . . ! Punčiko pestuje,
Ajčka jo in ujčka jo, zraven se huduje:

„Oj ti punči, punčika,
Kaj si tak jokava ?
Nočeš mi zaspančkati,
Saj si vendar zdrava!
Bolna nisi, lačna ne,
Mleka sem ti dala . . .
Še zapojčkala ti bom
Morda boš zaspala . . .“

„Tam v deželi, tam v deveti deželi
Je bil moder in dober kralj;
Imel je prelepo gospo kraljico,
In eno punčiko mu je Bog dal . . .
Pa punčika tista, četudi lepa,
— Svileno srajčko je namreč imela
In zlate laske in očke modre —
Vendar včasih zaspati ni htela . . .

Gospa kraljica jo je zibala na moč,
Najboljšega mleka ji piti dajala,
In vendar je vpila še vedno:
„Mama, mama, jaz vstala, jaz vstala!“

Ko vidi kralj, kako ž njo kraljica trpi,
Zasmili se mu na dnu srca:
„O, ti preljuba moja kraljica, kaj praviš,
Zakaj se otrok pomiriti ne dá ?“
In stopi s trona in žezlo zlato
Zraven na zid nasloni,
Dene z glave svojo krono drago,
In . . . in . . .“

Ej, ej, vi še čakate,

Da bi vam Mimica pesmico
Do konca spela ?
Aj, aj . . . bote čakali še!
Njo samo je pesem tako prevzela,
Da je, ko je punčiko ujčkala,
Z njo sama zaspančkala . . .

Rado Kosár.

